

Absurd Teater:

En melodi, et abstrakt maleri en absurd teaterforestilling.

De absurde dramatikere vrøvler ikke. Deres dialog er generelt skræmmende præcis, poetisk og fuld af kulsort humor. De portrætterer en verden, hvor mennesker forsøger at navigere i den ubarmhjertige ødelæggelsesproces, der foregår, mens de forsøger at erkende timelighed og forgængelighed og giver os på fornemste vis et indblik i menneskets dybeste natur, når det udsættes for optimalt pres.

Handlingen i det absurde er ikke en historie, en intrige eller en fortælling, men et mønster af poetiske billeder. I dramaerne er det muligt fuldkommen at overspringe den begrebsmæssige tæknings stadium, ligesom man i et abstrakt maleri overspringer den genstandsmæssige betragtning.

Teater er altid mere end ord. Ord kan man læse, men ægte teater manifesterer sig først, når det bliver spillet. Her udmærker Beckett sig som én af de ypperste dramatikere i kunsten at skrive til et tredimensionelt rum. Han er det ultimative eksempel på forskellen mellem en dramatiker og en forfatter. Ordene kan ikke stå alene. Han er dybt afhængig af rummet og skuespilleren. Beckett bruger sproget kontra bevægelsen. Skaber dimension. Skaber lag! Skaber teater!

Hvad der umiddelbart kan virke svært tilgængeligt, er den koncentrerede brug af sprog. Men erkender man stykkernes grundstruktur, forstår man hvilke spørgsmål forfatteren stiller.

Hvem er jeg? Hvad betyder det, når jeg siger Jeg?

Sætningerne er små indkogte bouillonterninger, og hvert eneste ord er nøje overvejet og tjener til at udtrykke sprogets opløsning. Dramatikerne søger selve sprogets ånd, og kæmper til stadighed en smertelige dyst, for at undgå stilforsiringer i deres udtryksevne.

En såkaldt absurdist vil højst sandsynligt protestere højlydt, hvis han blev konfronteret med denne betegnelse. For ifølge sin natur kan det absurde teater aldrig blive til en litterær bevægelse eller retning, eftersom det kendetegnes ved, at hver dramatiker frit og uforbundet udformer sin egen individuelle vision.

Tværtimod er hver af de pågældende skribenter mennesker, der betragter sig selv som ensomme outsiders, afsondret og isoleret i deres egne verdener.

"Absurdisterne" portrætterer som regel mennesker afklædt tilfældige omstændigheder som social stilling eller historisk sammenhæng. Karaktererne stilles overfor fundamentale valg i grundlæggende situationer i tilværelsen. Personerne konfronteres med ventetiden mellem fødsel og opgøret med den visse død.

På den anden side konfronteres publikum med konkrete projektioner af vores dybeste frygt og angst, som de fleste kun har følt vagt og halvt ubevist.

Den absurde tradition er kendetegnet ved, at man ikke stiller direkte spørgsmål, ikke påtvinger tilskueren nogen dramatiseret morale, ikke fremsætter noget specielt håb....Man konkluderer

aldrig på egne udsagn. Dramatikerne stiller de store spørgsmål. De svarer ikke. Hvor der ingen vished gives, kan der ikke findes nogen bestemte meninger. KUNSTVÆRKET SOM HELHED ER DETS MENING.

Det umulige i at opnå vished er et af hovedtemaerne.

Et ægte digterværk er kendetegnet ved muligheden for at række ud over forfatterens oprindelige intentioner. At det viser sig langt rigere og mere sammensat, og kommer til at handle om noget større i os selv og i verden.

Hvis man tør slippe taget og springe på hovedet ind i det absurde mørke og lys, venter der en chance for at udforske det vanskelige ved at finde mening i en verden, der er underkastet uophørlig forandring. Der venter en verden, hvor der hersker mørke og lys og larm og stilhed og gru og forsoning og tvivl og tragik og humor og uhygge og visdom og meningsløshed og overbærenhed og brutalitet og godt og ondt.

Den absurde mixtur giver indsigt og udsigt.